

“Ὅπως ὁμως ἐάν ἐν μέλος τοῦ σώματός μας κοπῆ, ἀποθνήσκει καί οἱ αἵρετικοί καί σχισματικοί ἀποθνήσκουν πνευματικῶς καί ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας εὐρίσκονται.

“Ὅπως εἰς τό μέσον τοῦ πελάγους ἄν ἐξέλθῃ κάποιος ἀπό τό καράβι θά πνιγῆ, ἔτσι καί οἱ ἐξερχόμενοι ἀπό τό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας χάνονται. Ἡ εἰκὼν τῆς Ἐκκλησίας ὡς τῆς Νέας Κιβωτοῦ εἶναι λίαν χαρακτηριστική.

Ἐπί δύο χιλιάδες περίπου χρόνια ἡ Ἀποστολική Πίστις, ἡ Πίστις τῶν Πατέρων, τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, ἡ βαθεῖα συνείδησις τῆς Ὁρθοδοξίας, αὕτη εἶναι, ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι Μία καί ἀδιαίρετος, οἱ δέ αἵρετικοί ἔχουν κεφαλὴν τὸν διάβολον.

Ἐκ τῆς πίστεως ταύτης καί ὁμολογίας παρεξέκκλιναν πλεῖστοι ὅσοι «ὀρθόδοξοι» κατὰ τὸν παρόντα αἰῶνα. Ἄλλοι σιωπηλῶς καί ἄλλοι ἐνεργῶς ἐδέχθησαν τὴν αἵρεσιν τοῦ αἰῶνος, ἡ ὁποία αὐτόχρομα ἀρνεῖται ὀλόκληρον τὴν ὀρθόδοξον Ἐκκλησιολογίαν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως καί ἐν γένει τῶν Ἁγίων Πατέρων. Ἀρνοῦνται τὴν Μοναδικότητα καί πληρότητα τῆς Μιάς, Ἁγίας Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καί δέχονται ὅτι τὰ σχίσματα καί αἱ αἵρέσεις ὅλαι ὁμοῦ ἀποτελοῦν τὴν Ἐκκλησίαν. Σήμερον δέ κατ’ αὐτούς ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία δέν ἀποτελεῖ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως, ἡ ὁποία, τονίζομεν κατ’ αὐτούς, δέν ὑπάρχει, διότι Αὕτη, ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καί Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία,

διεμερίσθη εις τά διάφορα σχίσματα και αίρέσεις, θά έπανέλθη δέ Αϋτη, όταν αί διηρημέναί εκκλησίαι (αίρέσεις) ένωθοϋν.

Έτσι προέκυψε τό κήρυγμα περί ένώσεως όρθοδόξων και πάσης φύσεως αίρετικῶν, όχι διά τής έπιστροφής τῶν αίρετικῶν εις τήν 'Αποστολικήν Πίστιν, άλλά διά τής συμμετοχής όλων εις τήν συναγωγήν τοϋ σατανᾶ, τήν αίρεσιν τοϋ Οικουμενισμού, πού διδάσκει ότι όλαι αί αίρέσεις είναι κομμάτια τής 'Εκκλησίας τοϋ Χριστοϋ και πρέπει νά ένωθοϋν, διά νά έπανεύρουν τήν χαμένην 'Εκκλησίαν.

Τό φαινόμενον τοϋτο, ήτοι ό παραμερισμός τής καθαρᾶς και βαθείας συνειδήσεως τής 'Ορθοδοξίας περί τής Μοναδικότητος τής 'Εκκλησίας και ή παρουσίασις τής νέας θεωρίας περί «συμετοχής εις τό Μυστήριον τής 'Εκκλησίας τῶν σχισμάτων και αίρέσεων» συνιστοϋν τήν αίρεσιν τοϋ Οικουμενισμού.

Η κίνησις αϋτη διά τής άμαρτωλῆς κοσμικῆς άγάπης ύπόσχεται νά ένώση όλας τάς «χριστιανικάς εκκλησίας», και οϋτω νά προκύψη ή «ύπερεκκλησία» ήτοι μία άλλη κοινωνία έθνῶν, μία θρησκευτική Ε.Ο.Κ.

Εις τήν προσπάθειάν της ή αίρεσις τοϋ Οικουμενισμού νά εφαρμώση τά σχέδιά της, ύπερετόνισεν τήν άγάπην τοϋ κόσμου τούτου εις βάρος τής άγάπης τοϋ Χριστοϋ, ή όποία είναι άναποσπάστως συνδεδεμένη μετά τής Θείας 'Αληθείας.

'Αποκορύφωμα τής τοιαύτης νοοτροπίας τοϋ Οικουμενισμού είναι τό κήρυγμα αϋτοϋ, ότι «ή κοσμική άγάπη ένώνει τόν «χριστιανισμόν» και ώφελεϊ τήν άνθρωπότητα, ή δέ χριστιανική Πίστις διαιρεί και βλάπτει».

Ὡς ἐκ τούτου ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ «ὁ ἀντιαιρετικός ἀγὼν κακοχαρακτηρίζεται ὡς ἀποτέλεσμα ἐγωϊσμοῦ καὶ φανατισμοῦ καὶ καταδικάζεται ὡς ἐνέργεια καταλυτικὴ τῆς ἐνώσεως».

Ἡ οἰκουμενιστικὴ λοιπὸν κίνησις εἶναι μία κίνησις τοῦ Σατανᾶ καὶ ἔχει σκοπὸν νὰ ἐξώση ἅπαντας τοῦ Παραδείσου τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ τοὺς ρίψη εἰς τὴν χοάνην τῆς αἵρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ὡστε ὁ οἰκουμενισμὸς, ἐξ ἐπόψεως ὀρθοδόξου, σημαίνει ἐγκατάλειψιν καὶ ἄρνησιν τῆς συνειδήσεως τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἤτοι τῆς συνειδήσεως περὶ ἀδιαιρέτου τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ ἀποδοχὴν τῆς αἵρετικῆς ἐκκλησιολογίας, καθ' ἣν ἡ πανσπερμία τῶν αἵρετικῶν συμμετέχει εἰς τὸ Μυστήριον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Η ΑΙΡΕΣΙΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΕΙΣ ΤΟΝ ΧΩΡΟΝ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰσχωρεῖ εἰς τὸν χῶρον τῆς Ὀρθοδοξίας ἐπισήμως τὸ 1920. Εἰσέρχεται διὰ τῆς περιβόητου Ἐγκυκλίου τοῦ 1920, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν σύνοψιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τὸν Καταστατικὸν Χάρτην τῶν Οἰκουμενιστῶν. Διὰ αὐτῆς γυμνῆ τῇ κεφαλῇ κηρύσσεται καὶ προπαγανδίζεται ἡ παναἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Εἰς τὰ κύρια σημεία τῆς ἡ Ἐγκύκλιος αὕτη λέγει:

1) Ἀπευθύνεται κατ' ἀρχὴν «πρὸς τὰς ἅπανταχοῦ Ἐκκλησίας» ἤτοι τὰς Ὀρθοδόξους καὶ τὰς αἵρετικάς, τὰς

ὁποίας ἀδιακρίτως ὀνομάζει «Ἐκκλησίας Χριστοῦ»!
 Καί μόνον ἀπό τό «πρός» αὐτό ἀποκαλύπτεται ὅτι ἡ αἵρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἰσεχώρησεν εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους, καί ὅτι ἐδέχθησαν οὗτοι τήν αἰρετικὴν ἐκκλησιολογίαν αὐτῆς.

2) Λέγει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κων/λεως φρονεῖ, ὅτι ἡ ἔνωσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τὰς αἰρετικὰς δέν ἐμποδίζεται ἀπό τὰς δογματικὰς διαφοράς! Ἀντιθέτως δέ εἶναι ἐπιβεβλημένη! Ἄν δέ μερικοὶ ἀντιδρᾶσουν εἰς τὴν ἔνωσιν, τότε εἰς τὴν ἀρχὴ ἡ ἔνωσις θά παρουσιασθῇ ὡς ἀπλῆ σχέσις καί ἔτσι θά παραμερισθοῦν αἱ ἀντιδράσεις ἀπό τοὺς «θρησκολήπτους».

3) Ὀνομάζει «ἀδελφὰς καί σεβασμίας Ἐκκλησίας», τὰς διαφοροὺς αἵρέσεις τῆς Δύσεως.

4) Προσδιορίζει τίς δύο προϋποθέσεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ νά γίνῃ ἡ ἔνωσις μέ τοὺς αἰρετικούς. Αὗται εἶναι:

α) Νά μὴν βλέπουν οἱ Ὁρθόδοξοι τοὺς αἰρετικούς μέ δυσπιστίαν καί δυσφορίαν, ἀλλὰ νά βλέπουν αὐτούς ὡς εἰλικρινεῖς καί νά τοὺς ἔχουν ἐμπιστοσύνη...

β) Νά ἀναζωπυρωθῇ καί ἐνισχυθῇ ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί τῶν αἰρετικῶν, πρὸ πάντων δέ νά μὴ θεωρεῖται, ὅτι ὑπάρχει διαφορὰ μεταξὺ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί αἰρετικῶν, ἀλλὰ νά δέχωνται τὰς αἵρέσεις ὡς συγγενεῖς (ἀδελφοῦλες) καί ὅτι προῆλθον ἀπὸ τὸν Χριστόν καί εἶναι σῶμα Χριστοῦ καί ἔχουν τὴν Χάριν τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ Χριστοῦ!!!

Εἰς τό δεύτερον μέρος τῆς ἡ Ἐγκύκλιος αὐτῆ κατονομάζει μέ ποίας μεθόδους ἢ τρόπους θά δυνηθῇ νά ἐπέλθῃ ὑποδούλως ἡ ἔνωσις. Μεταφέρομεν εἰς ἀπλῆν πάλιν διάλεκτον:

1) Διά τοῦ συνεορτασμοῦ:

2) Διά τῆς ἀνταλλαγῆς ἀδελφικῶν γραμμάτων καί μέ τάς αἰρετικές Ἐκκλησίας ὡς συμβαίνει καί μέ τάς Ὀρθοδόξους.

3) Διά τῶν θεολογικῶν Σχολῶν.

Θά βοηθήσουν λέγει, αἱ θεολογικαί σχολαί διότι θά ἐπικοινωνοῦν οἱ Καθηγητές των μέ τάς «Θεολογικάς σχολάς τῶν αἰρετικῶν» καί θά ἀποστέλλωνται οἱ σπουδασταί μας εἰς τά Πανεπιστήμια τῶν αἰρετικῶν, καί τάνάπαλιν· θά δεχώμεθα τούς αἰρετικούς διά σπουδάς εἰς τά ἰδικά μας Πανεπιστήμια.

4) Διά τῶν συνεδρίων:

Θά συγκαλῶνται συνέδρια μέ ὀρθοδόξους καί αἰρετικούς, μέ θέματα ὄχι δογματικά. Αἱ διαφοραί εἰς τά θέματα πίστεως, θά ἐξετάζωνται ψυχρά καί ἀπλῶς σάν ἱστορικά γεγονότα, θά σέβεται δέ ἡ μία Ἐκκλησία τῆς ἄλλης τά ἦθη καί τά ἔθιμα. Θά δίδωμεν ἀμοιβαίως τούς ναούς μας καί τά νεκροταφεῖα εἰς τούς αἰρετικούς καί θά κανονίσωμε νά γίνωνται μικτοί γάμοι, δηλαδή ὀρθόδοξοι μέ αἰρετικούς. Καί θά ἔχωμεν κοινήν κοινωνικήν δρᾶσιν.

Αὐτή τήν Ἐγκύκλιο ἀκολουθεῖ, ὁ νεοσημερολογιτισμός, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ τό 1924 ἐφήρμοσε τόν πρῶτον ὄρο, ἤτοι τό Νέο Ἡμερολόγιο εἰς τήν συνέχεια ἐφαρμόζει ὀλόκληρον τήν Ἐγκύκλιο αὐτήν.

“Ὅθεν ὁ Νεοσημερολογιτισμός ὡς οἰκουμενισμός συμμετέχει εἰς τήν ἐκκλησιολογικήν αἵρεσιν τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

